„Seal tete isse ommale kahjo," kostsid teised, sest tännini ollete kül paljo kautanud, agga innimesse ön on muutlik. Enne kui inimenne wõib mõttelda, tulleb ön uksest ja aknast sisse. Lotus ja otus on igga mehhe süddamesse lodud, kel lotust ei olle, se on jubba ellawalt surnud."

„Würst kostis: „Nenda mõtlewad kül surem hulk innimessi, ja nenda mõtlesin minna ka; agga mul olleks paljo wähhem kahhetsemist olnud, kui ma olleksin omma mängi himmo enneminne tallitsenud. Ma wõin teile sedda tõotust anda, et sest sadik kus ma kaardimängi mahha jätsin, minno südda paljo ennam rahho sees on. Teie isse sate minno tunnistajad mailma ees ollema, kuida minna omma tõotust ja sõnna saan piddama, se on, et ma ennam rahha mängi ei mängi."

„Reisige keik linnad ja maad läbbi ja pange tähhele et igga kaardimängia, olgo mis seisusses ehk põlwes tahhes, keigest keige önnetum loom mailmas on. Temma ei pilla mitte üksi omma palle higgis tenitud rahha, waid koddo ommas maias kautab ta weel kümme kord rohkem senna jure. Temma perre ja töteggiad laisklewad temmaga ühtlasi, ja mis kahjo nemmad laiskussega üksi ei jõua tehha, siis warastawad weel mõnda senna jure, ilma patto kartmatta, mõtteldes: „Kui perremees wõib jua ja kaarta mängida, siis wõime ka suggo wõtta, se on keik meie werre waew." Ja nenda langeb se maia ning keik warra, olgo sedda ka kui paljo. Wimaks tulleb suur kehwadus, nälg, hirmus wõlg ja suur südame hädda. Pange nüüd sedda ja kaardimängi rõmo kalo peale, siis sate pea arro, kumb raskem on. Arwake isse, kuidas wõib innimenne hukkatusse te peal önne, rikkust ja südame rahho sada, kus pettus, riid, liig jominne, wanduminne, karwopiddi kiskuminne — ja mõnni kord ka tapminne tulleb."

„Temma rägib," ütlesid teised omma kesken, „praego wägga tõsiselt; agga kül aeg tulleb, mil mängo himmo tõuseb, sest peame tedda se kord rahhul jätma, kül ta otsib meid isse."